

Bende Tamás

előszőr

előszőr az igekötők kapcsán mondták,
úgy kell megtanulnom őket, hogy akkor is tudjam,
ha álmomból keltenek fel.

azóta akárhányszor felriadok éjszaka,
a sötét ágyon kuporogva, csatakosan, izzadt, borzolt hajjal,
mint megváltó zsoltárt mormolom:
kibelefelmegelőráideodaszétösszevissza
kibelefelmegelőrá...

felszárad

izzadt kavicsok között törött kagylók. elhagyott csigaházakat mos a víz.
bőrünkre száradt só a szégyen. lassan eltűnik minden. illat, szín, mosoly.
partra vetett halak tátogják a titkot. de a titok sosem érhető. morajlás öli
a hangokat. kiégett tekintet pásztázza a tájat. sziget. tán túlpárt. dombok.
az érzék csalódás. önmagunkba temetkezünk. test köré csavart törölköző.
talán minden folt felszárad egyszer. helyükön csak a megbánás marad.

a most ott kezdődik

ahol a múlt idő véget ér.
visszavonhatatlan mindennemű kinyilatkoztatás.
a feltépett körmök sosem nőnek vissza,
ahogy a skorbuttól kihullott fogak sem.
de a mosolyba erőszakolt arcok elfáradnak egyszer
és
megdől minden elmélet. törvény. igazság.
a szavakból kicsordogál a jelentés.
a beszélő, szándéka szerint semmit sem akar mondani.
csak körmökre és fogakra vár.